

UOHSX005ICA5

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S113/2002/VZ-21306/2013/511/ABr

Brno 1. listopadu 2013

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.3.2015 rozhodnutím předsedy R373,R377/2013 z 18.3.2015

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jako orgán příslušný podle ustanovení § 51 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení zahájeném dne 21.10.2002 na návrh z téhož dne, jehož účastníky jsou

- zadavatel – Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, IČ 44555601, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem,
- navrhovatel – ELA LITVÍNŮV, spol. s r.o., IČ 64653137, se sídlem Hornická 337, 435 42 Litvínov - Janov, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 19.9.2013 JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou, Panská 6, 110 00 Praha 1,
- uchazeč – RAVEL spol. s r.o., IČ 47282312, se sídlem Textilní 191/1, 400 01 Ústí nad Labem – který se po hodnocení nabídek umístil na prvním pořadí,
- uchazeč – SKD Průmstav - stavby, a. s., IČ 25406523, se sídlem Rooseveltova 1804/2, 400 01 Ústí nad Labem – který se po hodnocení nabídek umístil na druhém pořadí,
- uchazeč – Skanska a.s., IČ 26271303, se sídlem Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4, která je ode dne 1.1.2010 právní nástupcem zaniklé společnosti Skanska CZ a.s, IČ 26209535, se sídlem Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4 – který se po hodnocení nabídek umístil na třetím pořadí,

ve věci přezkoumání úkonů zadavatele v obchodní veřejné soutěži na veřejnou zakázku: „Rekonstrukce objektů v areálu UJEP, České mládeže 8, Ústí nad Labem - II. a III. STAVBA“, vyhlášené zadavatelem dne 20.2.2002 v Obchodním věstníku č. 08/02 pod zn. 142785-08/02,

rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí zadavatele – Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, IČ 44555601, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem – o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 4.9.2002 se podle § 59 písm. a) zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **ruší**.

II.

Zadavatel – Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, IČ 44555601, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem – je podle § 31 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů povinen zaplatit navrhovateli – ELA LITVÍNOV, spol. s r. o., se sídlem Hornická 337, 435 42 Litvínov – Janov – náklady řízení ve výši 100 000,- Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Zadavatel – Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, se sídlem Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem (dále jen „zadavatel“) – vyhlásil ve smyslu zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) dne 20. 2. 2002 v obchodním věstníku č. 08/02 pod spisovou značkou 142785-08/02 obchodní veřejnou soutěž na veřejnou zakázku, označenou jako „Rekonstrukce objektů v areálu UJEP, České mládeže 8, Ústí nad Labem – II. a III. STAVBA“ (dále jen „veřejná zakázka“).
2. Do skončení soutěžní lhůty zadavatel obdržel 6 nabídek uchazečů. Dne 3.4.2002 se konalo otevírání obálek. Komise pro otevírání obálek nevyřadila žádnou nabídku z dalšího posuzování a hodnocení. Komise jmenovaná zadavatelem pro posouzení a hodnocení nabídek vybrala jako nejvhodnější nabídku uchazeče RAVEL spol. s r.o., IČ 47282312, se sídlem Textilní 191/1 (tehdy Hrbovická 117/61), 400 01 Ústí nad Labem (dále jen „uchazeč RAVEL“). Zadavatel svým rozhodnutím ze dne 9.5.2002 schválil výběr nejvhodnější nabídky; dané rozhodnutí téhož dne oznámil uchazečům. Dne 17.5.2002 podal uchazeč První regionální stavební spol. s r. o., IČ 44565208, se sídlem Sokolská 1365, 460 01 Liberec a dne 24.5.2002 uchazeč ELA LITVÍNOV, spol. s r. o., se sídlem Hornická 337, 435 42 Litvínov - Janov (tehdy Chudeřínská 44, 436 03 Litvínov), ve správním řízení zastoupená na základě plné moci ze dne 19.9.2013 JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou, Panská 6, 110 00 Praha 1 (dále jen „navrhovatel“), proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky námitky. Statutární orgán zadavatele námitky uchazečů přezkoumal a námitkám nevyhověl. Uchazeče o tom vyrozuměl rozhodnutím o námitkách, které navrhovatel převzal dne 3.6.2002. Dne 12.6.2002 obdržel Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) v zákonem stanovené lhůtě od navrhovatele návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele. Návrh uchazeče Úřad přezkoumal a dne 26.7.2002 vydal rozhodnutí ve věci č.j.: S 062-R/02-458/140/Ná, kterým zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 9.5.2002 z důvodu, že zadavatel provedeným výběrem neprokázal, že vybral nejvhodnější

nabídku nejlépe splňující kritéria hodnocení, vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže. Zadavateli pak uložil provést nový výběr nejvhodnější nabídky.

3. Zadavatelem jmenovaná komise pro posouzení a hodnocení nabídek uchazečů posuzovala a hodnotila nabídky uchazečů dne 2.9.2002 a jako nejvhodnější nabídku opětovně vyhodnotila nabídku uchazeče RAVEL. Zadavatel výběr nejvhodnější nabídky schválil svým rozhodnutím ze dne 4.9.2002. Dne 6.9.2002 zaslal zadavatel uchazečům oznámení o výběru nejvhodnější nabídky, které navrhovatel převzal dne 11.9.2002. Dne 23.9.2002 obdržel zadavatel od navrhovatele námitky proti výběru nejvhodnější nabídky. Statutární orgán zadavatele postupoval podle § 56 odst. 3 zákona a uchazeči námitky vrátil dopisem ze dne 25.9.2002, který uchazeč převzal dne 11.10.2002 s odůvodněním, že námitky uchazeče byly doručeny po uplynutí lhůty pro vyřízení námitek (zadavatel vycházel z toho, že mu byly námitky doručeny dne 24.9.2002). S vybraným uchazečem zadavatel následně uzavřel dne 4.10.2002 smlouvu o dílo.
4. Dne 21.10.2002 obdržel Úřad od navrhovatele návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky.

II. PRŮBĚH SPRÁVNÍHO ŘÍZENÍ

5. Dnem, kdy Úřad shora uvedený návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky obdržel, bylo ve smyslu § 57 odst. 1 zákona zahájeno správní řízení.
6. Podle § 58 zákona jsou účastníky řízení
 - zadavatel,
 - navrhovatel,
 - uchazeč RAVEL, který se po hodnocení nabídek umístil na prvním pořadí,
 - uchazeč SKD Průmstav - stavby, a. s., IČ 25406523, se sídlem Rooseveltova 1804/2, 400 01 Ústí nad Labem, který se po hodnocení nabídek umístil na druhém pořadí,
 - uchazeč Skanska a.s., IČ 26271303, se sídlem Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4, která je ode dne 1.1.2010 právní nástupcem zaniklé společnosti Skanska CZ a.s, IČ 26209535, se sídlem Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4 – který se po hodnocení nabídek umístil na třetím pořadí.
7. Navrhovatel se v návrhu domáhal zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, když jednak napadal způsob, jakým zadavatel naložil s jeho námitkami, když v rozporu s § 56 zákona o námitkách nerozhodl, ale vrátil je jako podané po lhůtě postupem dle odst. 3 citovaného ustanovení navrhovateli, ačkoli mu byly doručeny včas, jednak argumentoval, že zadavatel v obchodní veřejné soutěži zvýhodnil v rozporu s § 11 odst. 1 zákona společnost, která prováděla první etapu rekonstrukce UJEP (uchazeče RAVEL), a že dále porušil § 37 odst. 1 zákona, když ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek dostatečně nezdůvodnil přidělované body, a § 38 odst. 1 zákona, když rozhodnutím o výběru nejvhodnější nabídky neprokázal, že vybral nejvhodnější nabídku.

Rozhodnutí Úřadu č.j. S113-R/02-810/140/Ná

8. Úřad podle ustanovení § 59 písm. b) zákona zamítl návrh navrhovatele svým rozhodnutím č.j. S113-R/02-810/140/Ná ze dne 20.12.2002 s odůvodněním, že rozhodnutím zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky dne 4.9.2002 nedošlo k porušení zákona.
9. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že navrhovatel doručil své námítky zadavateli v zákonné desetidenní lhůtě dle § 55 zákona, konkrétně dne 23.9.2002. Pokud zadavatel vycházel z toho, že mu námítky byly doručeny až dne 24.9.2002, bylo to dle jeho vlastního vyjádření způsobeno chybou při zápisu údajů do knihy došlé pošty. Úřad proto v rozhodnutí č.j. S113-R/02-810/140/Ná ze dne 20.12.2002 konstatoval, že zadavatel tím, že námítku nepřezkoumal, ale naopak mu ji vrátil pro pozdní doručení, porušil ustanovení § 56 zákona.
10. Zároveň však Úřad v předmětném rozhodnutí poté, co věcně přezkoumal navrhovatelovy námítky, uvedl, že z provedeného hodnocení nabídek nezjistil, že by došlo k zvýhodnění některého z uchazečů ve veřejné zakázce, a že porušení ustanovení § 56 odst. 2 zákona, kterého se zadavatel dopustil tím, že nepřezkoumal oprávněnost námitek uchazeče, neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky, a proto nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona a zadavateli uložit pokutu podle § 62 zákona. Dále Úřad uvedl, že nelze zjednat nápravu podle § 60 písm. b) zákona, protože na předmětnou veřejnou zakázku již byla uzavřena smlouva o dílo.

Rozhodnutí o rozkladu č.j. 3R6/03-Ku

11. Proti rozhodnutí č.j. S113-R/02-810/140/Ná podal navrhovatel dne 4.2.2003 rozklad, který podrobně odůvodnil svým podáním ze dne 28.2.2003 (Úřadu doručen dne 3.3.2003).
12. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu“) rozhodnutím č. j. 3R6/03-Ku ze dne 22. 5. 2003 potvrdil rozhodnutí č.j. S113-R/02-810/140/Ná ze dne 20.12.2002 dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“).
13. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedl, že zadavatel skutečně porušil ustanovení § 56 odst. 1 a 2 zákona, které statutárnímu orgánu zadavatele ukládá přezkoumat oprávněnost podaných námitek do deseti dnů od doručení zadavateli a v této lhůtě rozhodnout též o nápravě, zjistí-li, že zadavatel porušil ustanovení zákona, a uvědomit o tom neprodleně uchazeče, který námítky podal. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení platí, že pokud statutární orgán zadavatele námítkám nevyhoví, uvědomí o tom uchazeče s poučením o možnosti podat do deseti kalendářních dnů návrh. Nelze taktéž zpochybnit, že před uplynutím lhůty pro podání námitek a jsou-li námítky podány včas, nesmí zadavatel činit žádné úkony směřující k dokončení zadání veřejné zakázky, ani uzavřít smlouvu. Zadavatel v daném případě postupoval nesprávně, když uchazeči vrátil námítky s tím, že tyto byly doručeny po uplynutí lhůty pro vyřízení námitek. Toto pochybení zadavatele Úřad a ani sám zadavatel nepochybňuje.
14. Dále předseda Úřadu ve svém rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že zadavatel již uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku, přezkoumával Úřad jeho postupy týkající se samotného výběru a zjistil, že výběrem nejvhodnější nabídky zadavatel zákon neporušil. Na tomto zjištění však nic nemění skutečnost, že zadavatel porušil zákon, když nepřezkoumal námítky uchazeče a v rozporu s ustanovením § 56 odst. 5 zákona uzavřel smlouvu. Úřad tedy

nesprávně posoudil postup zadavatele, když na straně šesté, v posledním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí č.j. S113-R/02-810/140/Ná uvedl, že „porušení ustanovení § 56 odst. 2 zákona, kterého se zadavatel dopustil tím, že nepřezkoumal oprávněnost námitek uchazeče, neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky a proto nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona a zadavateli uložit pokutu podle § 62 zákona.“ Postupem zadavatele došlo k závažnému porušení zákona. Ze skutečnosti, že zmíněné porušení zákona nemělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky, nelze dospět k názoru, že se jedná o porušení, které nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona, za které je možno uložit zadavateli pokutu podle § 62 zákona. Podle § 62 odst. 1 zákona i za závažné či opětovné porušení zákona může orgán dohledu zadavateli uložit pokutu a je tedy na úvaze Úřadu, zda pokutu uloží či nikoliv. V této souvislosti předseda Úřadu dále uvedl, že Úřad zahájí ve věci zjištěného závažného porušení zákona zadavatelem správní řízení z vlastního podnětu.

15. K otázce námitek uchazeče týkající se § 70 zákona orgán dohledu uvádí, že dle tohoto ustanovení „smlouva na veřejnou zakázku uzavřená v rozporu s tímto zákonem je neplatná. Změny ve smlouvě v rozporu s podmínkami obchodní veřejné soutěže jsou neplatné“. K námitkám uchazeče, že se Úřad nevypořádal s platností, resp. neplatností zmiňované smlouvy a omezil se toliko na její konstataci je uvedeno, že Úřad správně na citované ustanovení uchazeče pouze upozornil mimo jiné i tím, že na straně šesté napadeného rozhodnutí uvedl, že „Podmínky a závazky smlouvy o dílo vyplývající z realizace Rekonstrukce objektů v areálu UJEP podléhají obchodně právním vztahům“. V této souvislosti se odkazuje na § 51 zákona, dle kterého dohled nad dodržováním zákona při zadávání veřejných zakázek vykonává Úřad a tento dohled spočívá dle § 52 zákona mimo jiné i v přezkoumávání úkonů zadavatele, v kontrole postupů zadavatele a například i ukládání sankcí. Úřad však nevyslovuje neplatnost smluv, tato pravomoc mu nenáleží. Neplatnost smluv může vyslovit pouze soud, a proto se správně Úřad platností, resp. neplatností zmiňované smlouvy nezabýval.

Rozsudek Krajského soudu v Brně sp.zn. 29 Ca 245/2003

16. Navrhovatel uplatnil u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. 3R6/03-Ku ze dne 22. 5. 2003. Krajský soud zrušil rozsudkem č.j. 29 Ca 245/2003-64 ze dne 28. 2. 2005 citované rozhodnutí předsedy Úřadu a také rozhodnutí Úřadu č.j. S113-R/02-810/140/Ná ze dne 20.12.2002. Rozsudek krajského soudu byl doručen orgánu dohledu dne 27. 5. 2005.
17. Krajský soud v odůvodnění mimo jiné uvedl, že žalobní námitky se v zásadě koncentrují do dvou skupin, kdy navrhovatel odkazuje především na porušení ust. § 56 odst. 2 a 5 zákona, když Úřad kvalifikoval toto pochybení jako závažné porušení zákona. Odkazuje se na skutečnost, že tímto postupem byla navrhovateli odňata jeho zákonná práva a nepřezkoumání oprávněnosti jeho námitek bylo nepřipustným zásahem do zákonem dané kompetence jiného. Dle názoru navrhovatele toto porušení zákona mohlo mít jediný důsledek, a to ten, že prvostupňový správní orgán měl rozhodnutí zadavatele zrušit. Ve druhé skupině žalobních námitek poukázal navrhovatel na tu skutečnost, že smlouva o dílo byla uzavřena s vybraným uchazečem v rozporu se zákonem, a tudíž je neplatná.

18. Krajský soud v rozsudku konstatoval, že Úřad nesprávně posoudil postup zadavatele, který nepřezkoumal námitky uchazeče Ela a uzavřel smlouvu s uchazečem RAVEL, když konstatoval, že postupem zadavatele sice došlo k porušení ust. § 56 odst. 2 a 5 zákona, toto porušení povinností však nezapříčinilo či neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky. Soud v souvislosti s tím konstatoval, že pokud se Úřad námitkami navrhovatele zabýval sám, porušil tím zásadu dvouinstančnosti řízení. Oprávněností námitek se měl zabývat statutární orgán zadavatele, a ne Úřad, kterému taková pravomoc není svěřena žádným právním předpisem.
19. Pokud se jedná o žalobní námitku ohledně neplatnosti smlouvy, Krajský soud uvádí, že podle § 70 zákona je smlouva na veřejnou zakázku, která je uzavřena v rozporu s tímto zákonem, neplatná a tato skutečnost vyplývá ze zákona; soud má tedy za to, že Úřad nemá povinnost takovou absolutně neplatnou smlouvu dále ještě prohlašovat jako neplatnou.

Rozhodnutí Úřadu č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná

20. Dne 13.6.2003 orgán dohledu zahájil správní řízení z moci úřední, a to ve smyslu ustanovení § 57 odst. 1 zákona ve spojení s § 60a zákona ve věci předmětné veřejné zakázky a svým rozhodnutím č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná ze dne 10.7.2003 rozhodl, že zadavatel tím, že nepřezkoumal a vrátil zpět dopisem ze dne 25.9.2002 námitky proti výběru nejvhodnější nabídky navrhovatel, které byly zadavateli doručeny ve lhůtě stanovené v ustanovení § 55 zákona, se dopustil závažného porušení zákona a uložil zadavateli pokutu ve výši 10 000,- Kč.
21. Navrhovatel Úřadu doložil, že zadavateli doručil námitku proti výběru nejvhodnější nabídky v desetidenní lhůtě stanovené v § 55 zákona. Na dodejce bylo vyznačeno datum převzetí zásilky příjemcem (zadavatelem) na poštovním úřadě v Ústí nad Labem dne 23.9.2002. Včasné doručení námitek následně nezpochybil ani zadavatel, který zároveň podal orgánu dohledu vysvětlení, proč nepřezkoumal námitky uchazeče.
22. Úřad zjištěné porušení kvalifikoval jako porušení závažné, neboť svým postupem zadavatel vyloučil možnost přezkoumat námitky uchazeče a následně uzavřel smlouvu o dílo.
23. Předmětné rozhodnutí Úřadu nabylo právní moci dne 30.7.2003.

Usnesení Úřadu ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa

24. Po vrácení věci krajským soudem oznámil Úřad účastníkům řízení dopisem č.j. S113/2002/VZ-4827/2009/510/IFa ze dne 22.4.2009, že v řízení pokračuje.
25. Svým podáním ze dne 30.4.2009 navrhovatel požádal, aby Úřad rozhodl o „zaplacení částky“ celkem ve výši 330 415 Kč. Z příloh předmětného podání se podává, že tato částka se sestává z nákladů ve výši 100 000 Kč, které uplatňuje navrhovatel jako náklady za uhrazený správní poplatek; z nákladů ve výši 19 822 Kč, které uplatňuje jako náklady na bankovní záruku; z nákladů ve výši 17 875 Kč, které uplatňuje jako náklady na právní služby; z nákladů ve výši 10 004 Kč, které uplatňuje jako náklady na právní služby (zastupování před soudem); z nákladů ve výši 100 000 Kč, které uplatňuje jako náklady za uhrazený správní poplatek; z částky ve výši 52 500 Kč, které uplatňuje jako náklady na projektovou dokumentaci; a z částky ve výši 30 214 Kč, které uplatňuje jako náklady na bankovní záruku.

26. Zadavatel se k pokračování správního řízení vyjádřil dopisem ze dne 5.5.2009, ve kterém uvedl, že v příloze zasílá smlouvu o dílo uzavřenou s uchazečem RAVEL na realizaci předmětné veřejné zakázky.
27. Po novém projednání věci vydal Úřad usnesení č. j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009. Ve výroku I. tohoto usnesení Úřad správní řízení zastavil dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový správní řád“) s odůvodněním, že se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
28. Ve výroku II. předmětného usnesení Úřad rozhodl tak, že „návrh na přiznání náhrady nákladů ve výši 330 415 Kč se zamítá“. Úřad ve výroku II. předmětného usnesení rovněž rozhodl, že náklady, které v řízení vznikly navrhovateli, nese podle ustanovení § 31 starého správního řádu „účastník“, když v daném usnesení Úřad označil dva účastníky – zadavatele a navrhovatele.
29. Ve výroku III. předmětného usnesení rozhodl Úřad tak, že správní poplatek ve výši 100 000 Kč, zaplacený navrhovatelem, se nevrací, a to podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správních poplatcích“).
30. Úřad odůvodnil výrok I. předmětného usnesení tak, že veřejná zakázka již byla realizována na základě smlouvy ze dne 4.10.2002, uzavřené mezi zadavatelem a uchazečem RAVEL. Na základě uvedeného Úřad usoudil, že nelze po zadavateli požadovat, aby pokračoval v předmětné obchodní veřejné soutěži.
31. Úřad v odůvodnění napadeného usnesení rovněž uvedl, že zadavatel závažně porušil zákon, když nevyřídil námítky navrhovatele v souladu se zákonem, o čemž již bylo Úřadem rozhodnuto ve správním řízení zahájeném z moci úřední dne 13.6.2003 rozhodnutím č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná ze dne 10.7.2003.
32. Úřad v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že již rozhodl o tom, že zadavatel porušil v téže veřejné obchodní soutěži zákon a zadavateli rovněž za takové porušení uložil pokutu, a dále že veřejná zakázka již byla realizována, a proto se návrh navrhovatele ze dne 21.10.2002 stal zjevně bezpředmětným. Vzhledem k těmto okolnostem rozhodl orgán dohledu o zastavení správního řízení zahájeného na návrh dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) nového správního řádu.
33. Výrok II. předmětného usnesení Úřad odůvodnil tak, že z výkladu ustanovení § 31 starého správního řádu vyplývá, že pod pojmem náklady řízení se rozumí především náklady, které vznikly správnímu orgánu. Úřad uvedl, že z ustanovení § 31 odst. 1 in fine starého správního řádu vyplývá, že náklady správního řízení nesou jeho účastníci. Na základě uvedené interpretace starého správního řádu dospěl Úřad k závěru, že mu starý správní řád neumožňuje uložit zadavateli povinnost, aby uhradil náklady správního řízení navrhovateli. Úřad usoudil, že povinnost uhradit správní poplatek vyplývá ze zákona o správních poplatcích, a proto povinnost uhradit správní poplatek nemůže být v daném případě spojována se zaviněním zadavatele.
34. Úřad dále uzavřel, že uplatněný nárok uchazeče ELA LITVÍNŮV ve výši 192 415 Kč, který sestává z nároku na úhradu zaplaceného správního poplatku ve výši 100 000 Kč, z nároku na uhrazení nákladů na projektovou dokumentaci ve výši 52 500 Kč, z nároku na uhrazení

nákladů na bankovní záruku ve výši 30 214 Kč, se vztahuje k pravomocně skončenému správnímu řízení vedenému pod spisovou značkou S062-R/02, a nikoliv k předmětnému správnímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedené náklady se nevztahují k správnímu řízení pod spisovou značkou S113/2002/VZ, uvedl Úřad, že se jimi dále nezabýval.

35. Výrok III. předmětného usnesení založil Úřad na aplikaci ustanovení § 8 odst. 1 a odst. 2 zákona o správních poplatcích.
36. Dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o správních poplatcích vrátí správní orgán, který poplatek vybral, v plné výši, nedošlo-li vůbec k provedení úkonu bez viny poplatníka anebo poplatek byl zaplacen, aniž byl k tomu poplatník povinen, anebo byl-li poplatek na žádost prominut; nebo v částce, o kterou poplatník zaplatil na poplatek více, než byl povinen nebo o kterou byl poplatek na žádost snížen nebo prominut. Dle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o správních poplatcích neprovede-li správní orgán úkon vinou poplatníka nebo správní orgán zastaví řízení anebo neuzná zaplacení poplatku po lhůtě uvedené v ustanovení § 6 zákona o správních poplatcích, rozhodne k žádosti poplatníka o částečném vrácení poplatku.
37. Výrok III. předmětného usnesení Úřad konkrétně odůvodnil tak, že v daném případě nenastala žádná ze zákonných podmínek dle ustanovení § 8 odst. 1 a odst. 2 zákona o správních poplatcích, a proto navrhovateli nevznikl nárok na vrácení správního poplatku ve výši 100 000 Kč. Vzhledem k uvedenému rozhodl Úřad ve výroku III. předmětného usnesení tak, že dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona o správních poplatcích se správní poplatek nevrací.

Rozhodnutí o rozkladu č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc

38. Proti usnesení č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009 podal navrhovatel dne 24.7.2009 rozklad, ve kterém namítá, že správní řízení nemělo být zastaveno pro bezpředmětnost, neboť předmětem zastaveného správního řízení je také žádost o uplatnění nároku navrhovatele na náhradu nákladů správního řízení ve výši 330 415 Kč. Dle navrhovatele postupoval Úřad nesprávně, když zastavil správní řízení i v té části, jejímž předmětem je nárok na náhradu nákladů správního řízení.
39. Navrhovatel v souvislosti s výrokem II. a III. předmětného usnesení uvádí, že sám Úřad v odůvodnění usoudil, že zadavatel porušil v obchodní veřejné soutěži svou zákonnou povinnost. Navrhovatel dále v podaném rozkladu uvádí, že kdyby zadavatel postupoval v předmětné obchodní veřejné soutěži v souladu se zákonem, nemusel by navrhovatel vynaložit náklady na hájení svých práv. V souvislosti s uhrazeným správním poplatkem ve výši 100 000 Kč navrhovatel uvádí, že Úřad porušil správní řád včetně jeho zásad, když mu nepřiznal nárok na náhradu nákladů správního řízení, které vynaložil na hájení svých práv, přestože v řízení bylo prokázáno, že zadavatel porušil svou právní povinnost, a tedy zavinil zahájení předmětného správního řízení.
40. Rozhodnutím předsedy Úřadu č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18.2.2010 bylo dle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) nového správního řádu, na základě návrhu rozkladové komise, napadené usnesení potvrzeno a podaný rozklad navrhovatele zamítnut.

Rozsudek Krajského soudu v Brně sp.zn. 62 Af 35/2010 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 Afs 4/2012

41. Navrhovatel podal u krajského soudu žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18.2.2010 a usnesení č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009. Krajský soud ve výroku I. rozsudku č.j. 62 Af 35/2010-77 ze dne 15. 9. 2011 zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18. 2. 2010 a věc vrátil k dalšímu řízení.
42. Krajský soud v odůvodnění zrušujícího rozsudku uvedl, že rozhodnutí předsedy Úřadu je zatíženo nezákonností, která spočívá v tom, že orgán dohledu nesprávně interpretoval ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu, když náklad vzniklý úhradou správního poplatku nepovažoval za náklad, na který se může vztahovat postup dle ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu.
43. Krajský soud v odůvodnění rozsudku dále uvedl, že jestliže jeden účastník správního řízení (zadavatel) zavinil vznik nákladu jiného účastníka (v daném případě navrhovatele), je možné ohledně takového nákladu aplikovat ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu, a posoudit, zda lze náhradu nákladů správního řízení uložit komu, kdo tento náklad zavinil, ve prospěch toho, komu tento náklad vznikl, a zda je to s ohledem na zjištěný skutkový stav věci důvodné a z pohledu uchazeče obecně spravedlivé.
44. Nejvyšší správní soud posléze rozsudkem č.j. 7 Afs 4/2012-49 ze dne 6. 12. 2012 zamítl kasační stížnost Úřadu. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že jedinými podmínkami pro přiznání náhrady nákladů jednomu účastníku správního řízení vůči účastníkovi druhému dle ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu je existence zavinění a dále příčinná souvislost mezi zaviněním jednoho účastníka a vznikem nákladů správního řízení jiného účastníka.
45. Nejvyšší správní soud posoudil, že zavinění je v dané věci třeba spatřovat v tom, že zadavatel nepřezkoumal námitky navrhovatele proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, jak bylo „konstatováno v rozhodnutí“ orgánu dohledu č. j. S543-R/03-VP/140/Ná ze dne 10. 7. 2003. Nejvyšší správní soud rovněž usoudil, že příčinná souvislost mezi zaviněným jednáním zadavatele a vznikem nákladů řízení spočívá v tom, že „nebyť porušení zákona o zadávání veřejných zakázek“ zadavatelem, „nebyl by uchazeč ELA LITVÍNOV nucen obrátit se orgán dohledu s návrhem“, jehož podání bylo spojeno s povinností uhradit správní poplatek. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku dále uvedl, že v dalším řízení bude na orgán dohledu, aby rozhodl o tom, že zadavatel uhradí navrhovateli zaplacený správní poplatek.

Rozhodnutí o rozkladu č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-9083/2013/310-MLr

46. Po vrácení věci soudem rozhodl předseda Úřadu rozhodnutím č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-9083/2013/310/MLr ze dne 17.5.2013 podle § 59 odst. 3 starého správního řádu o tom, že se usnesení Úřadu č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009 zrušuje a věc se Úřadu vrací k novému projednání.
47. V odůvodnění svého rozhodnutí předseda Úřadu konstatoval, že Úřad při vydávání usnesení č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009 aplikoval na zjištěný skutkový

stav nesprávnou právní normu (nový správní řád), neboť byl dle § 179 odst. 1 nového správního řádu povinen postupovat podle starého správního řádu.

48. Pokud jde o uplatněný nárok navrhovatele na přiznání nákladů řízení, předseda Úřadu odkázal na posouzení věci učiněné krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, podle kterých Úřad nesprávně interpretoval ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu, když náklad vzniklý úhradou správního poplatku v předmětném správním řízení nepovažoval za náklad, na který se postup dle ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu může vztahovat (*správní orgán může uložit účastníkům řízení, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení*), a v důsledku toho na věc aplikoval nesprávnou právní normu (*zákon o správních poplatcích*).
49. Výrok II. usnesení č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009 je tedy založen na nesprávném právním posouzení, které spočívá v tom, že Úřad nesprávně interpretoval ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu, a takto nesprávně interpretované ustanovení zákona posléze aplikoval na zjištěný skutkový stav. Úřad konkrétně nesprávně právně posoudil, že „správní řád neupravuje možnost, kdy by měl účastník možnost uplatnit náhradu nákladů ve správním řízení po zadavateli, tudíž orgán dohledu nemůže stanovit povinnost pro zadavatele, aby uhradil náklady správního řízení byť úspěšnému navrhovateli“.
50. Starý správní řád naopak v ustanovení § 31 odst. 2 in fine upravoval, že správní orgán může účastníkům řízení uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení. Nejvyšší správní soud citované ustanovení § 31 odst. 2 in fine ve svém rozsudku interpretoval tak, že jedinými podmínkami pro přiznání náhrady nákladů jednomu účastníkovi správního řízení vůči účastníkovi druhému dle ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu je existence zavinění a dále příčinná souvislost mezi zaviněným jednáním a vznikem nákladů správního řízení. Orgán dohledu tedy měl při rozhodování o uplatněném nároku navrhovatele na zaplacení částky ve výši 330 415 Kč aplikovat ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu v uvedeném smyslu.
51. Úřad rovněž porušil ustanovení § 58 zákona, když v usnesení č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009 označil jako účastníky řízení toliko zadavatele a navrhovatele, a nikoli též uchazeče, kteří se umístili na prvním až třetím pořadí. K správnému vymezení účastníků řízení se pak předseda Úřadu podrobně vyjadřuje v bodech 56 až 63 odůvodnění rozhodnutí č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-9083/2013/310/MLr ze dne 17.5.2013.

Pokračování správního řízení

52. Dopisem č.j. ÚOHS-S113/2002-19362/2013/511/ABr ze dne 10.10.2013 Úřad oznámil účastníkům řízení, že pokračuje ve správním řízení. Usnesením č.j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr z téhož dne pak stanovil účastníkům řízení mimo jiné lhůtu, ve které byli oprávněni navrhopvat důkazy a jejich doplnění, a lhůtu, ve které se mohli vyjádřit k podkladu rozhodnutí. Zároveň byla tímto usnesením navrhovateli určena lhůta k doložení výše odměny za zastupování coby nákladu správního řízení v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a k upřesnění podání ze dne 30.4.2009 tak, aby z něho bylo patrné, zda se domáhá vrácení

správního poplatku, nebo toho, aby Úřad uložil zadavateli povinnost nahradit mu náklady řízení, a to případně včetně zaplaceného správního poplatku.

53. Dne 16.10.2013 Úřad obdržel podání navrhovatele, ve kterém tento jednak požádal o prodloužení lhůt stanovených usnesením č.j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr ze dne 10.10.2013, jednak doložil další doklady vztahující se k jeho požadavku na přiznání náhrady nákladů řízení proti zadavateli, a to konkrétně doklady vztahující se k jeho nákladům na právní zastoupení v dané věci v období 2004-2013 (blíže viz bod 84 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
54. Ve svém shora uvedeném podání navrhovatel požádal o prodloužení lhůt o třicet dní. Úřad svým usnesením č.j. VZ/S113/02-20556/2013/511/ABr ze dne 21.10.2013 lhůty (s výjimkou lhůty k upřesnění podání ze dne 30.4.2009, neboť úkon, k jehož provedení byla stanovena, navrhovatel provedl již ve svém podání ze dne 16.10.2013) k žádosti navrhovatele prodloužil o sedm dní, přičemž dané prodloužení pokládá za zcela přiměřené, a v důsledku toho nijak neomezující procesní práva navrhovatele, a to z dále uvedených důvodů.
55. Především je třeba uvést, že základním argumentem navrhovatele pro prodloužení stanovených lhůt byla nutnost „připravit potřebné dokumenty“, tj. dokumenty, kterými by prokázal uplatňovanou výši nákladů řízení ve smyslu nákladů právního zastoupení.
56. Úřad v této souvislosti vychází z toho, že s ohledem na dobu, po kterou je dané správní řízení vedeno, jsou skutkové i právní okolnosti případu jeho účastníkům (včetně navrhovatele) jistě dobře známy. Již od roku 2009 (od podání navrhovatele ze dne 30.4.2009) je přitom zřejmé, že jednou ze zásadních otázek daného správního řízení bude otázka náhrady nákladů řízení. Sám navrhovatel ostatně ve svém rozkladu proti usnesení Úřadu č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009 (kterým bylo správní řízení zastaveno) uvedl: „Je sice pravdou, že předmětná veřejná zakázka je již zrealizována, a tedy žádost o provedení nového výběru či zrušení zadání veřejné zakázky je bezpředmětná, ovšem předmětem žádosti bylo mimo jiné též vyplacení peněžní částky ve výši 330 415,- Kč, tedy řízení by ohledně této předmětné peněžité částky být zastaveno nemělo.“ Otázka nákladů řízení a výkladu ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu byla ostatně též stěžejní právní otázkou, kterou řešil krajský soud v rozsudku č.j. 62 Af 35/2010-77 a Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 Afs 4/2012-49. V tomto smyslu tedy nemůže být požadavek Úřadu na doložení výše odměny za zastupování coby nákladu správního řízení (k němuž byla stanovena lhůta) pro navrhovatele nijak překvapivý a navrhovatel s ním musel počítat.
57. O této skutečnosti svědčí i to, že Úřad již dne 16.10.2013 obdržel od navrhovatele podklady, které prokazují výši nákladů vynaložených na právní zastoupení tak, jak ji navrhovatel vyčíslil ve svém podání ze dne 30.4.2009 (ostatně už k tomuto podání byly přiloženy totožné doklady) – s výjimkou zjevné chyby popsané níže v bodu 83 odůvodnění tohoto rozhodnutí, i jak je dodatečně (za roky 2004-2013) specifikoval v „Předběžném soupisu nákladů UJEP – 2004-2013“, který byl Úřadu doručen tentýž den. Úřad má za to, že tyto náklady jsou dostatečně doloženy a specifikovány, přinejmenším do té míry podrobnosti, která je potřebná pro to, aby mohl Úřad ve věci učinit závěr o jejich přiznání či nepřiznání.
58. Úřad byl dále omezen v možnosti prodlužovat předmětné lhůty navrhovatelem podanou žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti, v důsledku které byl zavázán vydat rozhodnutí

nejpozději dne 4.11.2013. Na tuto skutečnost byl právní zástupce navrhovatele dne 17.10.2013 telefonicky upozorněn.

59. Podáním ze dne 30.10.2013 navrhovatel potvrdil, že požaduje přiznání odměny za zastupování coby nákladu správního řízení.
60. Ostatní účastníci řízení se ve stanovených lhůtách ani později ve správním řízení nevyjádřili.

III. ZÁVĚRY ÚŘADU

Relevantní právní úprava

61. Úřad především konstatuje, že věc je třeba posoudit podle dnes již neúčinných právních úprav, a to podle zákona a starého správního řádu. K tomu Úřad uvádí následující.
62. Dle ustanovení § 158 odst. 1 zákona č. 137/2006, o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zahájené Úřadem přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Zákon o veřejných zakázkách nabyl účinnosti dne 1.7.2006. Podle ustanovení § 109 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, se zadávání veřejných zakázek, řízení o přezkoumání úkonů zadavatele orgánem dohledu a řízení o uložení sankce zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Obdobně se postupuje i v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele orgánem dohledu nebo v řízení o uložení sankce, které na zadávání veřejných zakázek podle věty první navazují. Zákon č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, nabyl účinnosti dne 1.5.2004.
63. Předmětná veřejná zakázka byla zadávána v obchodní veřejné soutěži, která byla vyhlášena za účinnosti zákona. Úkony zadavatele v obchodní veřejné soutěži se posuzují dle znění zákona účinného ke dni vyhlášení předmětné obchodní veřejné soutěže ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona. Úřad je tedy povinen s ohledem na shora uvedené aplikovat zákon (tj. zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů).
64. Předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 21.10.2002 a dosud nebylo pravomocně skončeno. Dle věty první ustanovení § 179 odst. 1 nového správního řádu řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností nového správního řádu, se dokončí podle dosavadních předpisů. Nový správní řád nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2006.
65. Dle ustanovení § 61 zákona je orgán dohledu povinen na přezkoumání úkonů zadavatele aplikovat, není-li zákonem stanoveno jinak, ustanovení starého správního řádu. V současné době (v roce 2013) již starý správní řád pozbyl účinnosti. Postup správních orgánů upravuje při výkonu působnosti v oblasti veřejné správy nový správní řád, který rovněž upravuje časovou působnost neúčinného starého správního řádu a účinného nového správního řádu, a to v ustanovení § 179 odst. 1 a odst. 2. Vzhledem k tomu, že před účinností nového správního řádu (nejpozději však do 31. 12. 2005) nebylo předmětné správní řízení pravomocně skončeno, dokončí se předmětné řízení ve smyslu věty první ustanovení § 179 odst. 1 nového správního řádu podle dosavadních předpisů, tedy podle starého správního řádu.

K výroku I. (uložení nápravného opatření)

Relevantní ustanovení zákona

66. Podle § 59 písm. a) zákona je-li podán návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, orgán dohledu po jeho přezkoumání rozhodnutí zadavatele zruší, shledá-li porušení tohoto zákona, a zadavateli uloží provést nový výběr, popřípadě zadání veřejné zakázky zruší.

K uložení nápravného opatření

67. Při rozhodování o návrhu navrhovatele ze dne 21.10.2002 na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky je Úřad především vázán již pravomocně vyslovenými závěry, a to o tom, že

- zadavatel porušil § 56 odst. 2 zákona tím, že nepřezkoumal a vrátil zpět dopisem ze dne 25.9.2002 námitky proti výběru nejvhodnější nabídky navrhovateli, ačkoli tyto námitky byly zadavateli doručeny ve lhůtě stanovené v § 55 zákona, jak je konstatováno v rozhodnutí Úřadu č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná ze dne 10.7.2003, které nabylo právní moci dne 30.7.2003, a že
- Úřad nemá oprávnění přezkoumávat oprávněnost námitek, kterými se statutární orgán zadavatele nezákonně (v důsledku porušení § 56 zákona) nezabýval, protože mu taková pravomoc není žádným právním předpisem svěřena (a tím, že se jimi v daném případě zabýval, porušil základní zásadu dvojinstančnosti řízení), jak vyplývá z odůvodnění rozsudku krajského soudu č.j. 29 Ca 245/2003-64 ze dne 28.2.2005; právním názorem vysloveným krajským soudem je přitom Úřad ve smyslu § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, vázán.

68. Z výše uvedeného se dle názoru Úřadu podává, že jsou-li podány námitky proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a statutární orgán zadavatele se jimi v rozporu se zákonem nezabývá, a nemůže-li oprávněnost těchto námitek po podání návrhu zkoumat ani Úřad, nemůže obstát jeho původní závěr o tom, že porušení ustanovení § 56 odst. 2 zákona (tedy nevyřízení řádně podaných námitek) neovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky. Na takový závěr totiž Úřad, nemá-li oprávnění námitky („namísto statutárního orgánu zadavatele“) sám přezkoumat, nemá z čeho usoudit.

69. Za takové situace je tedy třeba nevyřízení námitek pokládat naopak za takové porušení zákona, které ve smyslu § 59 písm. a) zákona musí vždy vést ke zrušení rozhodnutí zadavatele. Jedině takový postup pak může zajistit, aby navrhovatel nebyl fatálním způsobem krácen na svých právech, tj. aby byly jeho námitky (které si případně může podat proti novému rozhodnutí zadavatele, pokud s ním opět nebude souhlasit) vůbec věcně projednány.

70. S ohledem na právě uvedené úvahy nezbyvá tedy Úřadu nic jiného, než rozhodnout o nápravném opatření spočívajícím ve zrušení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 4.9.2002.

71. Úřad však s ohledem na zjištěný skutkový stav zároveň neuložil provést zadavateli nový výběr, ani nezrušil zadání veřejné zakázky. K tomu uvádí tyto rozhodné skutečnosti.

72. Ze smlouvy o dílo uzavřené dne 4.10.2002 mezi zadavatelem a uchazečem RAVEL, konkrétně z jejího čl. 5 vyplývá, že stavební práce, které jsou předmětem veřejné zakázky, měly být dokončeny do měsíce dubna 2004. Dodatkem k této smlouvě uzavřeným téhož dne byla doba realizace zkrácena do 19.12.2003. V současné době tak je veřejná zakázka plně realizována, tj. nejenže byl proveden výběr uchazeče a uzavřena s ním smlouva, ale navíc byly veškeré závazky z této smlouvy splněny, a tedy došlo k jejímu zániku ve smyslu § 559 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
73. Byť § 59 písm. a) zákona Úřadu ukládá rozhodnout kromě zrušení rozhodnutí zadavatele rozhodnout i o jeho povinnosti provést nový výběr (popřípadě zrušit zadání veřejné zakázky), nemůže podle Úřadu aplikace práva vyústit ve zjevně nerealizovatelné rozhodnutí. Jsou-li práce, které jsou předmětem plnění veřejné zakázky beze zbytku provedeny (a v daném případě o tom nemůže být pochyb), nový výběr uchazeče zcela postrádá smysl, neboť není nic, co by nově vybraný uchazeč mohl pro zadavatele vykonat, není žádný závazek, který by mohl pro zadavatele splnit, a není žádná zakázka, o níž by bylo možné soutěžit. Jednalo by se tedy jen o ryze formální zadavatelův krok bez jakýchkoli přínosných důsledků nejen pro účastníky řízení, ale i pro jiné potenciální dodavatele.
74. Úřad tedy jako nápravné opatření ve smyslu § 59 zákona toliko zrušil rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, aniž by mu stanovoval další – vzhledem k právě uvedenému ostatně nerealizovatelné a zcela formální – povinnosti. Úřad si je vědom, že ani uložení tohoto nápravného opatření nemůže mít reparační a restituční účinky, které jsou citovaným ustanovením zejména sledovány, neboť účinná náprava v této fázi již není možná, nicméně právní úprava, kterou je povinen na daný případ aplikovat, mu zastavení řízení z důvodu, že se návrh stal – byť i jen v jedné části – zjevně bezpředmětným, neumožňuje.

K výroku II. (povinnost uhradit náklady řízení)

Relevantní ustanovení zákona

75. Podle § 31 odst. 2 starého správního řádu může správní orgán účastníkům řízení, svědkům a znalcům uložit, aby nahradili náklady, které vznikly správnímu orgánu jejich zaviněním; může jim také uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení.
76. Podle § 79 odst. 1 nového správního řádu jsou náklady řízení zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování.
77. Podle § 1 odst. 2 věty advokátního tarifu se při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, výše odměny advokáta určí podle ustanovení o mimosmluvní odměně.
78. Podle § 6 odst. 1 advokátního tarifu se výše mimosmluvní odměny stanoví podle sazby mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby a podle počtu úkonů právní služby, které advokát ve věci vykonal.
79. Podle § 64c odst. 2 zákona nesmí zadavatel v podmínkách zadání přiznávat uchazečům právo na náhradu nákladů spojených s účastí v obchodní veřejné soutěži nebo jiných způsobech zadání veřejné zakázky. Rovněž po uchazečích nesmí požadovat poplatky za to, že se mohou o zakázku ucházet.

K uložení povinnosti nahradit náklady řízení

80. Svým podáním ze dne 30.4.2009 navrhovatel požádal, aby Úřad rozhodl o „zaplacení částky“ celkem ve výši 330 415 Kč.
81. Svým podáním ze dne 16.10.2013 pak navrhovatel upřesnil, že se shora uvedeným podáním domáhá, aby byla zadavateli uložena povinnost nahradit mu náklady řízení, a to včetně zaplaceného správního poplatku.
82. Ve svém podání ze dne 30.4.2009 navrhovatel dokládá svůj návrh na přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 330 415,- Kč následujícími doklady:
- platebním výměrem vydaným Úřadem dne 4.12.2002 pod č.j. S 113-PV/02-810/140 na správní poplatek za návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ve výši 100 000,- Kč a výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 17.12.2002 prokazujícím odepsání částky 100 000,- Kč ve prospěch účtu Úřadu [správní poplatek za návrh navrhovatele na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, o kterém je rozhodováno v tomto správním řízení, ve výši 100 000,- Kč],
 - výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 1.10.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 1.11.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 178,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.12.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.1.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 3.2.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 033,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 3.3.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 1.4.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 178,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.5.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“ a výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.6.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 178,- Kč jako „cena za poskytování záruky“ [náklady na bankovní záruku ve výši celkem 19 822,- Kč],
 - fakturou č. 2003/03 vystavenou dne 14.1.2003 tehdejším právním zástupcem navrhovatele, advokátní kancelář BAJCURA & PARTNEŘI, v.o.s., IČ 25005596, se sídlem náměstí Míru 588, 436 01 Litvínov (dále jen „AK BAJCURA & PARTNEŘI“) za poskytnuté právní služby v souvislosti s předmětnou zakázkou (1 úkon právní služby při sazbě 3 500,- Kč/úkon, označení úkonu: studium spisu dne 9.1.2003) na 3 500,- Kč bez DPH, fakturou č. 2004/03 vystavenou AK BAJCURA & PARTNEŘI dne

14.1.2003 na 75,- Kč (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby), výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 10.2.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,

- fakturou č. 202303 vystavenou AK BAJCURA & PARTNEŘI dne 7.3.2003 na 5 250,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby v souvislosti s předmětnou zakázkou [2 úkony právní služby při sazbě 3 500,- Kč/úkon, označení úkonů: rozklad do rozhodnutí Úřadu č.j. S 113-R/02-810/140/Ná dne 4.2.2003 (tento úkon je účtován polovinou sazby dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu) a odůvodnění tohoto rozkladu dne 28.2.2003], fakturou č. 202403 vystavenou AK BAJCURA & PARTNEŘI dne 7.3.2003 na 150,- Kč (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 2 úkony právní služby), výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 25.4.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturou č. 204803 vystavenou AK BAJCURA & PARTNEŘI dne 11.4.2003 na 5 250,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby v souvislosti s předmětnou zakázkou [2 úkony právní služby při sazbě 3 500,- Kč/úkon, označení úkonů: návrh na vydání předběžného opatření ve věci ÚOHS č.j. S 113-R/02-810/140/Ná dne 4.4.2003 a návrh požadavku na uplatnění práva na náhradu škody proti zadavateli dne 4.4.2003 (tento úkon je účtován polovinou sazby dle § 11 odst. 3 advokátního tarifu)], fakturou č. 204903 vystavenou AK BAJCURA & PARTNEŘI dne 11.4.2003 na 150,- Kč (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 2 úkony právní služby), kopiemi výdajových pokladních dokladů navrhovatele dokládajících, že dne 11.4.2003 byly AK BAJCURA & PARTNEŘI vyplaceny finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- zálohovou fakturou č. 102403 vystavenou AK BAJCURA & PARTNEŘI dne 26.6.2003 na 10 000,- Kč za poskytnuté právní služby v souvislosti se žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. 3R6/03-Ku ze dne 22. 5. 2003, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 25.7.2003, ze kterého vyplývá, že v tento den byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce, fakturou č. 210903 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou, advokátem se sídlem Dlouhá 20, 110 00 Praha 1 (dále jen „JUDr. Josef Bajcura“) dne 31.7.2003 na 3 500,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby v souvislosti se žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. 3R6/03-Ku (1 úkon právní služby při sazbě 3 500,- Kč/úkon, označení úkonu: žaloba proti rozhodnutí správního orgánu) a na 75,- Kč (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby), fakturou č. 220003 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 29.12.2003 na 2 000,- Kč (vyúčtování hotových výdajů – správní poplatek za řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu), fakturou č. 6145 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 6.6.2006 na 3 500,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby v souvislosti se žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. 3R6/03-Ku (1 úkon právní služby při sazbě 3 500,- Kč/úkon, označení úkonu: vyjádření žalobce ke kasační stížnosti zúčastněné osoby), fakturou č. 6146 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 6.6.2006 na 75,- Kč bez DPH (paušální náhrada dle § 13 advokátního

tarifu za 1 úkon právní služby), výpisem z bankovního účtu navrhovatele za období 1.6.2006 až 30.6.2006, ze kterého vyplývá, že 21.6.2006 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky ve výši 4,- Kč odpovídající rozdílu mezi částkou uhrazenou na základě zálohové faktury č. 102403 a skutečně fakturovaným částkám,

- platebním výměrem vydaným Úřadem dne 26.6.2002 pod č.j. S 62-PV/02-458/140 na správní poplatek za návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ve výši 100 000,- Kč a výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 12.7.2002 prokazujícím odepsání částky 100 000,- Kč ve prospěch účtu Úřadu [správní poplatek za návrh navrhovatele na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Úřadu č.j. S 062-R/02-458/140/Ná ze dne 26.7.2002, ve výši 100 000,- Kč],
- fakturou č. 2020010007 vystavenou zadavatelem dne 4.3.2002 na 50 000,- Kč bez DPH za dodání projektové dokumentace (pozn. Úřadu – zadávací dokumentace) na předmětnou veřejnou zakázku a pokladní složenkou České národní banky z téhož dne dokládající, že finanční prostředky odpovídající fakturované částce byly složeny na účet zadavatele,
- výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 26.3.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 5 000,- Kč jako „cena za zpracování a vyhodnocení žádosti“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.4.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 6 000,- Kč jako „cena za vyhotovení dokumentu – poskytnutí záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 5.4.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 105,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.5.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 3.6.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 178,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 14.6.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 6 000,- Kč jako „poplatek“ (dle poznámky navrhovatele učiněné na tomto výpisu se jedná o poplatek za prodloužení bankovní záruky), výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 1.7.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 1.8.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 251,- Kč jako „cena za poskytování záruky“, výpisem z bankovního účtu navrhovatele ze dne 2.9.2002, ze kterého vyplývá, že v tento den byla z tohoto bankovního účtu odepsána částka 2 178,- Kč jako „cena za poskytování záruky“ [náklady na bankovní záruku ve výši celkem 30 214,- Kč]

83. Úřad především pro odstranění všech pochybností uvádí, že předložené a shora vyjmenované doklady zcela neodpovídají rekapitulaci požadovaných nákladů, kterou v rámci svého podání ze dne 30.4.2009 provedl navrhovatel, a to v části týkající se nákladů za právní

služby. Sám navrhovatel člení požadované náklady na dvě sběrné části: na část „žaloba o náhradu škody,“ kterou vyčísluje na 137 697,- Kč a na část „rozšíření žaloby“, kterou vyčísluje na 192 718,- Kč (součtem těchto částek pak dochází k požadované částce 330 415,- Kč). Je přitom skutečností, že částku 3 500,- Kč bez DPH, kterou prokazuje fakturou č. 210903 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 31.7.2003 (za úkon - žaloba proti rozhodnutí správního orgánu) zahrnul do obou shora uvedených částí. Bude-li tedy Úřad pro účely tohoto upřesnění vycházet z navrhovatelem provedeného členění (a předmětnou fakturu přiřadí k zálohové faktuře č. 102403 vystavené AK BAJCURA & PARTNEŘI dne 26.6.2003, jejímž prostřednictvím byla uhrazena), navrhovatel ve skutečnosti dle předložených podkladů požaduje „zaplacení částky“ ve výši 326 915,- Kč sestávající z částek 134 197,- Kč a 192 718,- Kč.

84. Ve svém podání ze dne 16.10.2013 pak navrhovatel doplnil svůj návrh na přiznání náhrady nákladů řízení o následující doklady (součástí podání byly kromě toho i doklady předložené již 30.4.2009 a uvedené v bodu 82 odůvodnění tohoto rozhodnutí) prokazující jeho náklady na právní zastoupení v dané věci v letech 2004-2013:

- zálohovou fakturu č. 221304 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 26.1.2004 na 12 250,- Kč za poskytnuté právní služby v souvislosti se žalobou o náhradu škody proti zadavateli, výpis z bankovního účtu navrhovatele ze dne 9.3.2004, ze kterého vyplývá, že v tento den byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce, fakturu č. 228004 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 7.4.2004 na 14 525,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby [1 úkon právní služby při sazbě 6 125,- Kč bez DPH/úkon (tarifní hodnota 347 674,- Kč), označení úkonu: převzetí a příprava, 2 úkony právní služby při sazbě 4 200,- Kč bez DPH/úkon (tarifní hodnota 137 697,- Kč), označení úkonů: jednání s protistranou, žaloba o náhradu škody], fakturu č. 228104 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 7.4.2004 na 225,- Kč bez DPH (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 3 úkony právní služby),
- fakturu č. 5196 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 16.8.2005 na 1 600,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby související s předmětnou veřejnou zakázkou (1 hodina právní služby po 1 500,- Kč a související náklady ve výši 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu ze dne 23.8.2005, ze kterého vyplývá, že v tento den byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturu č. 6143 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 5.6.2006 na 2 100,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby [1 úkon právní služby při sazbě 4 200,- Kč bez DPH/úkon (tarifní hodnota 137 697,- Kč), označení úkonu: jednání a konzultace s klientem (tento úkon je účtován polovinou sazby)], fakturu č. 6144 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 5.6.2006 na 75,- Kč bez DPH (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.6.2006 až 30.6.2006, ze kterého vyplývá, že 21.6.2006 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturovaným částkám,
- fakturu č. 6181 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 3.7.2006 na 4 200,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby [1 úkon právní služby při sazbě 4 200,- Kč bez

- DPH/úkon (tarifní hodnota 137 697,- Kč), označení úkonu: podání vyjádření žalobce k odůvodnění odporu žalovaným ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem], fakturu č. 6182 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 3.7.2006 na 75,- Kč bez DPH (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.7.2006 až 31.7.2006, ze kterého vyplývá, že 13.7.2006 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturovaným částkám,
- fakturu č. 6244 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 7.9.2006 na 4 200,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby [1 úkon právní služby při sazbě 4 200,- Kč bez DPH/úkon (tarifní hodnota 137 697,- Kč), označení úkonu: podání rozšíření žaloby ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem], fakturu č. 6245 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 7.9.2006 na 75,- Kč bez DPH (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.9.2006 až 30.9.2006, ze kterého vyplývá, že 14.9.2006 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturovaným částkám,
 - fakturu č. 7112 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 18.4.2007 na 4 200,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby [1 úkon právní služby při sazbě 4 200,- Kč bez DPH/úkon (tarifní hodnota 137 697,- Kč)], fakturu č. 7113 vystavenou JUDr. Josefem Bajcurou dne 18.4.2007 na 300,- Kč bez DPH (paušální náhrada dle § 13 advokátního tarifu za 1 úkon právní služby) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.5.2007 až 31.5.2007, ze kterého vyplývá, že 4.5.2007 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturovaným částkám,
 - fakturu č. 2009155 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem, advokátem se sídlem Ostrovní 30/126, 110 00 Praha 1 (dále jen „Mgr. Marek Doleček“) dne 29.4.2009 na 1 050,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby spočívající v jednání s klientem a v přípravě dopisu pro sdělení Úřadu (0,5 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.5.2009 až 31.5.2009, ze kterého vyplývá, že 13.5.2009 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce
 - fakturu č. 2009242 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 9.6.2009 na 625,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby spočívající v komunikaci s Úřadem a v zaslání rozhodnutí soudu (0,25 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.6.2009 až 30.6.2009, ze kterého vyplývá, že 22.6.2009 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
 - fakturu č. 2009319 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 24.7.2009 na 4 200,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby spočívající v sepisu rozkladu do rozhodnutí Úřadu (2 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.8.2009 až 31.8.2009, ze kterého vyplývá, že 12.8.2009 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
 - fakturu č. 2009392 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 23.9.2009 na 6 300,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby související se sporem o náhradu škody vedeným u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. 7 C 127/2005 (3 hodiny

právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.10.2009 až 31.10.2009, ze kterého vyplývá, že 7.10.2009 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,

- fakturu č. 2009393 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 29.9.2009 na 3 150,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby spočívající v účasti na soudním jednání (řízení vedené pod sp.zn. 7 C 127/2005) u Okresního soudu v Ústí nad Labem (1,5 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a na 287,- Kč bez DPH (cestovné Praha – Ústí nad Labem) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.10.2009 až 31.10.2009, ze kterého vyplývá, že 7.10.2009 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturu č. 2009430 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 6.10.2009 na 1 575,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby související se sporem o náhradu škody vedeným u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. 7 C 127/2005 (0,75 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.10.2009 až 31.10.2009, ze kterého vyplývá, že 23.10.2009 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturu č. 2009561 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 5.1.2010 na 6 825,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby spočívající v komunikaci se zadavatelem ve věci náhrady škody ohledně možnosti smírného jednání, účasti na soudním jednání u Okresního soudu v Ústí nad Labem (řízení vedené pod sp.zn. 7 C 127/2005), sdělení k soudnímu jednání dne 17.12.2009, návrh dalšího postupu, podání blanketního odvolání do rozhodnutí o zastavení řízení, sdělení klientovi (3,25 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.1.2010 až 31.1.2010, ze kterého vyplývá, že 20.1.2010 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturu č. 2010039 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 2.2.2010 na 5 145,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby spočívající v podání odvolání do zastavení řízení, komunikaci s Úřadem a sdělení klientovi (2,45 hodiny právní služby po 2 100,- Kč) a na 185,- Kč bez DPH (cestovné na soud), a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.2.2010 až 28.2.2010, ze kterého vyplývá, že 16.2.2010 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturu č. 2010044 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 8.2.2010 na 2 100,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby (1 hodina právní služby po 2 100,- Kč – doplnění odvolání do zastavení řízení, návrh na určení lhůty soudem pro provedení úkonu) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.2.2010 až 28.2.2010, ze kterého vyplývá, že 16.2.2010 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
- fakturu č. 2010130 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 15.4.2010 na 3 675,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby (1:45 hodin právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.4.2010 až 30.4.2010, ze kterého vyplývá, že 29.4.2010 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,

- fakturu č. 2010163 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 11.5.2010 na 4 200,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby (2 hodiny právní služby po 2 100,- Kč), fakturu č. 2010166 vystavenou Mgr. Markem Dolečkem dne 13.5.2010 na 2 100,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby (1 hodina právní služby po 2 100,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.5.2010 až 31.5.2010, ze kterého vyplývá, že 20.5.2010 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturovaným částkám,
 - fakturu č. 11007 vystavenou JUDr. Kateřinou Šindlerovou, advokátkou se sídlem Kateřinská 482/26, 128 00 Praha 2 (dále jen „JUDr. Kateřina Šindlerová“), dne 14.2.2011 na 4 000,- Kč za poskytnuté právní služby (2 hodiny právní služby po 2 000,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.3.2011 až 31.3.2011, ze kterého vyplývá, že 10.3.2011 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
 - fakturu č. 11055 vystavenou JUDr. Kateřinou Šindlerovou dne 22.9.2011 na 5 800,- Kč za poskytnuté právní služby (3 hodiny právní služby po 1 800,- Kč a cestovné ve výši 400,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.10.2011 až 31.10.2011, ze kterého vyplývá, že 11.10.2011 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
 - fakturu č. 12022 vystavenou JUDr. Kateřinou Šindlerovou dne 28.3.2012 na 900,- Kč za poskytnuté právní služby (0,5 hodiny právní služby po 1 800,- Kč) a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.4.2012 až 30.4.2012, ze kterého vyplývá, že 24.4.2012 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
 - fakturu č. 13046 vystavenou JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou se sídlem Panská 6, 110 00 Praha 1 (dále jen „JUDr. Kateřina Koberová“) dne 22.8.2013 na 3 600,- Kč bez DPH za poskytnuté právní služby a výpis z bankovního účtu navrhovatele za období 1.9.2013 až 30.9.2013, ze kterého vyplývá, že 3.9.2013 byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající fakturované částce,
 - informace JUDr. Josefa Bajcury ze dne 17.1.2005 o skutečnosti, že Okresní soud v Ústí nad Labem vyzval navrhovatele k zaplacení soudního poplatku ve věci žaloby o náhradu škody proti zadavateli ve výši 5 510,- Kč a výpis z bankovního účtu ze dne 25.1.2005, ze kterého vyplývá, že v tento den byly z tohoto bankovního účtu odepsány finanční prostředky odpovídající této výši.
85. Úřad pro přehlednost rekapituluje, že navrhovatel požaduje přiznání náhrady nákladů řízení sestávajících ze:
- správního poplatku za návrh navrhovatele na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, o kterém je rozhodováno v tomto správním řízení,
 - správního poplatku za návrh navrhovatele na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Úřadu č.j. S 062-R/02-458/140/Ná ze dne 26.7.2002,

- soudního poplatku uhrazeného v souvislosti se žalobou navrhovatele o náhradu škody proti zadavateli,
 - nákladů na získání zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky (jejíž poskytnutí bylo zadavatelem zpoplatněno),
 - nákladů na zajištění bankovní záruky, jejíž formou poskytl v obchodní veřejné soutěži na předmětnou veřejnou zakázku zadavatelem požadovanou jistotu,
 - odměny za zastupování (spolu s paušální náhradou hotových výdajů) advokátem, a to dílem ve správním řízení, dílem v řízeních soudních (jak v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, tak v civilním řízení o náhradě škody proti navrhovateli).
86. I v otázce posouzení návrhu navrhovatele na přiznání nákladů správního řízení proti zadavateli je Úřad vázán výkladem relevantních ustanovení starého správního řádu, jak jej podaly krajský soud i Nejvyšší správní soud.
87. Nejvyšší správní soud tak ve svém rozsudku č.j. 7 Afs 4/2012-49 ze dne 6. 12. 2012 mimo jiné uvedl, že ustanovení § 31 odst. 2 starého správního řádu „nevymezuje, kdy k zaviněnému jednání účastníka mělo dojít, ale hovoří pouze o nákladech řízení vzniklých zaviněním jiného účastníka řízení. Závěr, že se musí jednat o jednání v průběhu správního řízení, z citovaného ustanovení nevyplývá, a nelze jej dovodit ani jeho výkladem. Je sice pravdou, že obvykle bude k zaviněnému jednání, v jehož důsledku jinému účastníkovi řízení vzniknou náklady, docházet v průběhu správního řízení (např. neomluvená neúčast na ústním jednání), za podmínku aplikace ust. § 31 odst. 2 starého správního řádu to nicméně považovat nelze. Jedinými podmínkami pro přiznání náhrady nákladů jednomu účastníkovi správního řízení vůči účastníkovi druhému vyplývajícími z citovaného ustanovení jsou tak podle Nejvyššího správního soudu existence zavinění a dále příčinná souvislost mezi zaviněným jednáním a vznikem nákladů správního řízení. Rovněž je nutno zdůraznit, že přiznání náhrady nákladů správního řízení účastníkovi není podmíněno úspěchem ve věci, ale zaviněním vzniku těchto nákladů. Procesní úspěch ve věci tedy rovněž není zákonným kritériem pro přiznání náhrady nákladů správního řízení.“
88. Dále Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že zavinění je třeba v dané věci spatřovat v tom, že zadavatel nepřezkoumal námítky navrhovatele proti výběru nejvhodnější nabídky (Nejvyšší správní soud přitom odkázal na pravomocné rozhodnutí Úřadu č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná ze dne 10.7.2003). Dle soudu „toto porušení zákona o zadávání veřejných zakázek bylo důvodem, pro který účastník řízení (navrhovatel) navrhl přezkoumání úkonů osoby zúčastněné na řízení (zadavatele). Příčinnou souvislost mezi zaviněným jednáním osoby zúčastněné na řízení (zadavatele) a vznikem nákladů řízení účastníkovi řízení (navrhovateli) shledal Nejvyšší správní soud v tom, že nebýt porušení zákona o zadávání veřejných zakázek osobou zúčastněnou na řízení (zadavatelem), nebyl by účastník řízení (navrhovatel) nucen obrátit se na stěžovatele (Úřad) s návrhem na přezkoumání jejího rozhodnutí, jehož podání bylo spojeno s povinností uhradit správní poplatek [§ 2 zákona o správních poplatcích ve spojení s položkou 62 písm. b) přílohy citovaného zákona]. Předmětný správní poplatek tedy účastník řízení zaplatil v důsledku pochybení osoby zúčastněné na řízení.“ Dle závěrů Nejvyššího správního soudu tak byly v dané věci podmínky aplikace § 31 odst. 2 starého správního řádu splněny.

89. Úřad především přikročil k posouzení jednotlivých druhů navrhovatelem požadovaných nákladů řízení (viz bod 85 odůvodnění tohoto rozhodnutí), a to z toho pohledu, zda je lze vůbec pod pojem „náklady řízení“ podřadit.
90. Vychází přitom – ve shodě s názorem krajského soudu obsaženým v jeho rozsudku č. j. 62 Af 35/2010-77 ze dne 15. 9. 2011 – z úvahy, že neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by ty náklady, které jsou za náklady řízení považovány novým správním řádem, neměly být náklady řízení podle starého správního řádu (který tuto otázku narozdíl od § 79 odst. 1 nového správního řádu výslovně neupravoval).
91. Z ustanovení § 79 odst. 1 nového správního řádu se podává, že z navrhovatelem požadovaných druhů nákladů bude nákladem řízení nepochybně zaplacený správní poplatek (coby hotový výdaj účastníka řízení) a odměna za zastupování (spolu s hotovými výdaji advokáta).
92. Naopak pod pojem náklady řízení nelze podřadit náklady na získání zadávací dokumentace v rámci obchodní veřejné soutěže na předmětnou veřejnou zakázku, stejně jako náklady na zajištění bankovní záruky, jejíž formou poskytl uchazeč v obchodní veřejné soutěži na veřejnou zakázku zadavatelem požadovanou jistotu. Tyto náklady nejsou nijak spojeny se správním řízením, jedná se o náklady účasti ve veřejné obchodní soutěži, které uchazeč zásadně nese sám (§ 64c odst. 2 zákona). O případné náhradě těchto nákladů by mohl rozhodnout na základě žaloby na náhradu škody toliko soud, a to v občanském soudním řízení, pokud by shledal, že byly naplněny všechny předpoklady vzniku odpovědnosti zadavatele za tvrzenou škodu.
93. Stejně tak není možno pod pojem náklady (správního) řízení podřadit jakýkoli soudní poplatek.
94. Pokud jde o zaplacený správní poplatek, navrhovatel požaduje přiznat proti zadavateli náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplacení dvou správních poplatků po 100 000,- Kč, a to zaplacených jednak v tomto správním řízení, jednak ve správním řízení ukončeném vydáním rozhodnutí Úřadu č.j. S 062-R/02-458/140/Ná ze dne 26.7.2002.
95. K tomu Úřad konstatuje, že zaplacený správní poplatek je nákladem řízení (k tomu viz výše), ovšem rozhodnout o jeho náhradě lze toliko v tom správním řízení, ve kterém byl zaplacen. Jinými slovy řečeno: v tomto správním řízení nelze rozhodovat o nákladech řízení, které vznikly v řízeních jiných, tedy ani o správním poplatku zaplaceném v řízení ukončeném vydáním rozhodnutí Úřadu č.j. S 062-R/02-458/140/Ná ze dne 26.7.2002 na základě platebního výměru vydaného Úřadem dne 26.6.2002 pod č.j. S 62-PV/02-458/140.
96. Pokud jde o správní poplatek zaplacený za návrh navrhovatele na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v tomto správním řízení, uvádí Úřad k podmínkám pro přiznání náhrady tohoto nákladu řízení navrhovateli proti zadavateli následující.
97. Za situace, kdy zadavatel, resp. jeho statutární orgán v rozporu se zákonem nepřezkoumal námitky navrhovatele proti výběru nejvhodnější nabídky, je třeba spatřovat na jeho straně zavinění na tom, že byl následně ze strany navrhovatele podán návrh na přezkoumání tohoto rozhodnutí zadavatele u Úřadu. Pokud jde o příčinnou souvislost mezi zaviněným jednáním zadavatele a vznikem nákladů, uzavřel krajský soud v rozsudku č.j. 62 Af 35/2010-77 ze dne 15. 9. 2011: „*Jestliže řízení před žalovaným bylo vyvoláno podezřením jednoho z uchazečů*“

z porušení zákona (tu zákona o zadávání veřejných zakázek) a jestliže tento zákon dává v takovém případě možnost uchazeči, který takové podezření má, aby takové řízení vyvolal, a pokud žalovaný (Úřad) ve správním řízení dospěje k závěru, že podezření, které bylo důvodem pro podání návrhu, se potvrdilo, pak samotné vedení správního řízení je třeba stavět do příčinné souvislosti s postupem zadavatele. Nebýt konkrétního postupu zadavatele, nemuselo by být správní řízení vedeno. Nebýt konkrétního postupu zadavatele, nebylo by konkrétního podezření z porušení zákona (tu zákona o zadávání veřejných zakázek) a toto podezření by se v průběhu správního řízení nemohlo potvrdit.“

98. O tom, že zadavatel, resp. jeho statutární orgán nepřezkoumal námitky navrhovatele v rozporu se zákonem, již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím Úřadu č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná ze dne 10.7.2003.
99. Pokud jde o samotný vznik nákladu řízení spočívajícího v zaplacení správního poplatku, je třeba odkázat na položku 62 písm. b) přílohy k zákonu č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích (ve znění účinném do 30.4.2004), ze které vyplývá, že návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky je zpoplatněn, a to částkou 0,5% z nabídkové ceny navrhovatele, nejméně 2 500,- Kč, nejvýše 100 000,- Kč, a že se tento poplatek při podání návrhu. Za takové situace je zaplacení poplatku nezbytnou podmínkou pro to, aby řízení bylo vedeno. Nezplatí-li totiž poplatník poplatek v této době, vyzve ho správní orgán, aby tak učinil do 15 dnů ode dne, který následuje po doručení výzvy, současně ho poučí, že nebude-li výzvě vyhověno, zahájené řízení se zastaví (§ 6 odst. 2 téhož zákona). Nezplatí-li poplatník poplatek ve lhůtě uvedené v § 6 odst. 1 a 2, správní orgán úkon neprovede nebo zastaví zahájené řízení, pokud to nevyklučují zvláštní předpisy, podle nichž správní orgán provádí úkon podléhající poplatku (§ 6 odst. 3 téhož zákona).
100. Jsou tedy dle Úřadu dány všechny podmínky pro to, aby byla navrhovateli přiznána náhrada nákladů řízení spočívajících v zaplacení správního poplatku za podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky v tomto řízení zaplaceného na základě platebního výměru vydaného Úřadem dne 4.12.2002 pod č.j. S 113-PV/02-810/140, tedy náhrada nákladů řízení ve výši uhrazeného správního poplatku. tj. 100 000,- Kč.
101. Pokud jde o náklady navrhovatele spočívající v odměně za zastupování (spolu s hotovými výdaji advokáta), i tyto náklady lze podřadit pod pojem náklady řízení, nikoli však v tak širokém rozsahu, v jakém požaduje navrhovatel. Především není možno jako o nákladech tohoto správního řízení rozhodovat o nákladech na právní zastoupení v případě řízení před soudem (a to jak o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu, tak o civilní žalobě o náhradu škody proti zadavateli). Byť tedy navrhovatel například požaduje, aby mu Úřad přiznal proti zadavateli i náhradu nákladů spočívajících v odměně za zastupování v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. 3R6/03-Ku ze dne 22.5.2003, Úřad konstatuje, že tak nemůže učinit, neboť se jedná o náklady jiného řízení (o těchto nákladech bylo navíc v tomto jiném řízení rozhodnuto, a to výrokem III. rozsudku krajského soudu č.j. 29 Ca 245/2003-64 ze dne 28.2.2005, ostatně obdobně jako bylo výrokem II. rozsudku krajského soudu č.j. 62 Af 35/2010-77 ze dne 15. 9. 2011 rozhodnuto o nákladech řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18. 2. 2010).

102. Z hlediska odměny za zastupování (spolu s hotovými výdaji advokáta) je možno podle § 31 odst. 2 starého správního řádu přiznat navrhovateli náhradu nákladů řízení proti zadavateli toliko ve vztahu k těm nákladům, které vznikly v souvislosti se zastupováním v předmětném správním řízení.
103. Podle názoru Úřadu však nejsou splněny podmínky pro přiznání náhrady tohoto druhu nákladů řízení navrhovateli proti zadavateli ve vztahu k zastupování v celém správním řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku, „... podmínkami pro přiznání náhrady nákladů jednomu účastníku správního řízení vůči účastníkovi druhému ... jsou tak ... existence zavinění a dále příčinná souvislosti mezi zaviněným jednáním a vznikem nákladů správního řízení.“ Již na tomto místě je také třeba zdůraznit, že možnost správního orgánu uložit náhradu nákladů řízení podle § 31 odst. 2 starého správního řádu je konstruována zcela odlišně od úpravy náhrady nákladů řízení v občanském soudním řádu (zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů) i v soudním řádu správním (zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů), která je založena na kritériu procesního úspěchu ve věci. Mimo jiné to znamená, že náhrada nákladů řízení podle § 31 odst. 2 starého správního řádu je konstruována jako limitovanější; zatímco podle úpravy shora zmiňovaných procesních předpisů vztahujících se k řízení před soudem je – až na zákonem stanovené výjimky – procesní úspěch ve věci důvodem pro přiznání náhrady (všech) nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva, resp. (všech) nákladů, které úspěšný účastník důvodně vynaložil, v případě rozhodování podle § 31 odst. 2 starého správního řádu je třeba u každého jednotlivého nákladu řízení zkoumat, zda jejich vznik účastník řízení, kterému má být povinnost jejich náhrady uložena, skutečně zavinil.
104. Jak již bylo shora – i s odkazem na závazný právní názor krajského soudu a Nejvyššího správního soudu – vyloženo, je třeba na straně zadavatele shledat zavinění (spočívající v nevyřízení námitek v rozporu se zákonem) na tom, že bylo následně vedeno správní řízení o přezkoumání jeho rozhodnutí (příčemž v takovém případě je třeba zadatelovo protizákonné jednání stavět do příčinné souvislosti s vedením správního řízení, protože nebýt tohoto jeho postupu, správní řízení nemuselo být vůbec vedeno).
105. Je ovšem třeba také dále posoudit existenci příčinné souvislosti mezi zaviněným jednáním zadavatele a vznikem konkrétních nákladů správního řízení.
106. Toto nečiní žádný problém u výše uvedeného nákladu spočívajícího v zaplacení správního poplatku, protože je-li tu příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a samotným vedením správního řízení (kterou dovedla i soudní rozhodnutí) a je-li zaplacení správního poplatku ze strany navrhovatele nezbytnou podmínkou jeho vedení, pak platí, že je tu i příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a vznikem tohoto konkrétního nákladu řízení.
107. U nákladů na právní zastoupení (odměna za zastupování spolu s hotovými výdaji advokáta) však situace takto jednoduchá není. Je-li tu příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele a samotným vedením řízení (ve smyslu skutečnosti jeho samotného vedení, tj. jinými slovy nutností jeho zahájení), tato souvislost už nepochybně není automaticky dána ve vztahu ke konkrétnímu průběhu tohoto řízení. Nelze tak bez dalšího konstatovat, že existuje příčinná souvislost mezi porušením zákona ze strany zadavatele (jakožto jeho zaviněným jednáním) a podáním rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu (a celým dalším průběhem správního řízení následujícím po podání tohoto rozkladu).

108. Zavinění zadavatele ve vztahu ke konkrétnímu průběhu správního řízení (a s ním spojených nákladů vznikajících navrhovateli) by musela být případně dovozena z jiných zaviněných jednání zadavatele než z nevyřízení námitek v rozporu se zákonem. Pro takové závěry však shromážděné podklady pro rozhodnutí nesvědčí.
109. Podle názoru Úřadu je tak z hlediska nákladů právního zastoupení dána příčinná souvislost mezi jednáním zadavatele spočívajícím v porušení zákona nevyřízením námitek a úkony právní služby (ve smyslu § 11 advokátního tarifu) spočívajícími v převzetí zastoupení a v písemném podání k Úřadu (tj. v podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky), případně jinými úkony právní služby poskytnutými v průběhu řízení před Úřadem v prvním stupni.
110. Úřad má totiž za to, že nelze konstruovat příčinnou souvislost mezi zaviněným jednáním zadavatele spočívajícím v porušení zákona a konkrétním obsahem rozhodnutí Úřadu v řízení o přezkoumání jeho rozhodnutí, který je důvodem pro podání opravného prostředku (a který je případně následně i shledán nezákonným).
111. V daném správním řízení byl návrh podán dne 21.10.2002 a v prvním stupni o něm bylo rozhodnuto rozhodnutím č.j. S113-R/02-810/140/Ná ze dne 20.12.2002.
112. Prvním úkonem právní služby, v souvislosti s nímž přitom navrhovatel požaduje přiznat náhradu nákladů řízení proti zadavateli, je přitom studium spisu jeho právním zástupcem dne 9.1.2003. Jak je patrné z výše podaného přehledu dokladů, kterými navrhovatel dokládá výši požadovaných nákladů řízení (viz body 82 a 84 odůvodnění tohoto rozhodnutí), i všechny ostatní úkony právní služby, v souvislosti s nimiž požaduje přiznat náhradu nákladů řízení proti zadavateli, časově následují až po vydání rozhodnutí v prvním stupni.
113. S ohledem na skutečnost, že tak žádný z úkonů právní služby, v souvislosti se kterými navrhovatel žádá o přiznání náhrady nákladů řízení proti zadavateli, nelze klást do příčinné souvislosti se zaviněným jednáním zadavatele spočívajícím v nevyřízení námitek jeho statutárním orgánem, Úřad nemůže navrhovateli přiznat náhradu nákladů řízení proti zadavateli ve smyslu odměny za zastupování spolu s hotovými výdaji advokáta, protože tu nejsou dány zákonné předpoklady pro uložení takové povinnosti.
114. Vzhledem k výše uvedenému tedy Úřad rozhodl ve výroku II. tohoto rozhodnutí, tak, že se navrhovateli přiznává proti zadavateli náhrada nákladů řízení ve výši odpovídající správnímu poplatku zaplacenému za návrh na zahájení tohoto správního řízení, tedy ve výši 100 000,- Kč. Pro splnění povinnosti nahradit náklady řízení stanovil Úřad zadavateli přiměřenou lhůtu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – sekce veřejných zakázek, tř. Kpt. Jaroše 7, Brno. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Rozklad

se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každému účastníku řízení mohl Úřad zaslat jeden stejnopis.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

1. Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, Pasteurova 3544/1, 400 96 Ústí nad Labem
2. JUDr. Kateřina Koberová, advokátka, Panská 6, 110 00 Praha 1
3. RAVEL spol. s r.o., Textilní 191/1, 400 01 Ústí nad Labem
4. SKD Průmstav - stavby, a. s., Rooseveltova 1804/2, 400 01 Ústí nad Labem
5. Skanska a.s., Líbalova 1/2348, 149 00 Praha 4

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy